

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobce: **město Kyjov**
sídlem Masarykovo nám. 30, 697 01 Kyjov
zastoupený advokátkou Mgr. Zuzanou Tinthoferovou
se sídlem Staňkova 557/18a, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2018, č. j. 42019/18/5000-10480-703694,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr Finančního úřadu pro

Jihomoravský kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „správce daně“) ze dne 16. 8. 2017, č. j. 3702868/17/3000-31474-709070, kterým správce daně ve smyslu § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), v rozhodném znění (dále jen „rozpočtová pravidla“), vyměřil žalobci odvod do Národního fondu za porušení rozpočtové kázně ve výši 250 942 Kč.

2. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobci byly Ministerstvem vnitra na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace č. j. MV-4328-4/OPF-2011 ze dne 3. 3. 2011, jehož nedílnou součástí jsou Podmínky Rozhodnutí o poskytnutí dotace, v rámci Integrovaného operačního programu, oblast intervence 2.1 „Zavádění ICT v územní veřejné správě“, poskytnuty peněžité prostředky z Evropského fondu pro regionální rozvoj na realizaci projektu „ORP Kyjov Technologické centrum, elektronická spisová služba a vnitřní integrace úřadu“ ve výši 5 093 880 Kč – 85 % celkových způsobilých výdajů projektu. Zbývajících 15 % celkových způsobilých výdajů tvořily peněžní prostředky z obecního rozpočtu. Peněžní prostředky byly připsány na bankovní účet žalobce, příjemce dotace, ve výši 5 018 835,00 Kč. Žalobce byl při realizaci projektu mimo jiné povinen postupovat dle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění platném v době zadávání zakázky (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). Na základě podnětu Ministerstva pro místní rozvoj byla u žalobce provedena daňová kontrola, kterou bylo zjištěno porušení zákona o veřejných zakázkách. Porušení zákona o veřejných zakázkách bylo rovněž předmětem přezkumu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“), a výsledky jím provedeného přezkumu vedly i ke změně výsledku daňové kontroly. Správce daně na základě rozhodnutí ÚOHS dle § 99 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), konstatoval porušení rozpočtové kázně spočívající v porušení § 60 odst. 1 a § 79 odst. 1 v návaznosti na § 6 zákona o veřejných zakázkách, čímž došlo zároveň k porušení části III bodu 2 písm. a) Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace. K porušení § 79 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách došlo ze strany žalobce tak, že v rámci hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího kritéria „Technická úroveň nabízeného plnění (řešení)“ hodnotil nabídky jiným způsobem, než který stanovil v čl. 9 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace. A dále žalobce v rozporu s § 60 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách nevyloučil nabídku společnosti TECHNISERV IT, spol. s r.o., která nesplnila kvalifikaci, a následně ji posuzoval a hodnotil. V důsledku konstatování porušení rozpočtové kázně vydal správce daně platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně ze dne 16. 8. 2017, č. j. 3702868/17/3000-31474-709070, kterým vyměřil odvod do Národního fondu ve výši 250 942,00 Kč (5 %). Žalovaný nepřisvědčil žádné z odvolacích námitek žalobce týkající se procesních pochybení správce daně, nevyporádání argumentace žalobce správcem daně, nesouhlasu s porušením Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace, nesouhlasu s možným vlivem na dosažení účelu dotace, ani názoru, že se vytýkaná porušení zákona o veřejných zakázkách vzájemně vylučují, či chybnému převzetí rozhodnutí ÚOHS, a nakonec námitce pouhého formálního pochybení žalobce. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného i platební výměr zrušil, a aby žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení.

4. Žalobce předně namítl, že se žalovaný dostatečně nevypořádal v napadeném rozhodnutí se všemi žalobcem rozporovanými skutečnostmi a spíše prováděl doplnění absentujícího vyjádření správce daně v rámci zprávy o daňové kontrole.
5. Žalobce uvedl, že správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že účelem zákona o veřejných zakázkách a Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace upravující zadávání veřejných zakázek je zajištění výdeje poskytovaných prostředků zejména transparentním způsobem, hospodárně a efektivně, tj. na ekonomicky nejvýhodnější plnění. Z tohoto důvodu správce daně dovozuje možný vliv porušení podmínek ze strany daňového subjektu na dosažení účelu dotace, neboť jej nemůže, byť v tomto případě potenciálně, vyloučit. Žalobce dodává, že k tomuto závěru dospěl správní orgán prvního stupně za situace kdy 1) zadávací podmínky byly v plném rozsahu (tedy včetně stanovených hodnotících kritérií a způsobu hodnocení) stanoveny v souladu se zákonem, 2) žalobce nebyl dle zákona o veřejných zakázkách i dle dotačních podmínek povinen provádět hodnocení nabídek, neboť do zadávacího řízení byla řádně (v souladu se zákonem a zadávacími podmínkami) podána pouze jedna nabídka a žalobce tak byl oprávněn dle § 79 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách v relevantním znění bez hodnocení rozhodnout o výběru i v případě, že obdrží pouze jednu nabídku, 3) žalobce rozhodl o výběru dodavatele NETPROSYS, s.r.o., který jako jediný do zadávacího řízení podal svou řádně zpracovanou nabídku a 4) smlouva uzavřená s vybraným dodavatelem NETPROSYS, s.r.o. plně odpovídá zadávacím podmínkám a rovněž již bylo řádně splněno. Účel dotace tak byl dle žalobce naplněn v plném rozsahu. Závěry správce daně žalobce rozporuje odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46 (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého je správce daně povinen zohlednit jak byl naplněn účel dotace a jak jsou v konkrétním případě závažná zjištění porušení pravidel z pohledu využití dotačních prostředků. Dle žalobce tak nelze jeho postup považovat za porušení pravidel z pohledu využití dotačních prostředků.
6. Žalobce dále uvedl, že ani při extrémně formalistickém výkladu, který správce daně bez řádného posouzení zaujal, nelze přistoupit na tvrzení správce daně, že by nevyloučením uchazeče, se kterým nebyla uzavřena realizační smlouva, mělo dojít k porušení pravidel z pohledu využití dotačních prostředků, tak jak je požadováno Nejvyšším správním soudem (viz rozsudek č. j. 5 As 95/2014-46). Nejvyšší správní soud se rovněž vyjádřil k tomu, že základní zásady je nutné vnímat jako principy, jejichž prostřednictvím je korigován ryze formální výklad práva a postup za tím účelem, aby bylo dosaženo spravedlivého výsledku s ohledem na tyto všeobecně přijímané hodnoty, které fungují jako materiální korektiv normativního právního aktu.
7. Žalobce dále namítl, že závěry žalovaného jsou nekonzistentní a zmatečné, z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda bylo z pohledu žalovaného dosaženo účelu dotace a je při dosažení účelu dotace vytýkáno pouze nedodržení podmínek stanovených Rozhodnutím o udělení dotace, či zda nedodržení podmínek stanovených Rozhodnutím *apriori* způsobuje nedosažení plného účelu dotace.
8. Další námitka žalobce spočívala v tom, že správce daně přijal závěry z rozhodnutí ÚOHS č. j. ÚOHS- S0891/2015/VZ-43718/2015/511/JNv, dle § 99 odst. 1 daňového řádu, přičemž toto rozhodnutí bylo zrušeno a nahrazeno rozhodnutím o zastavení řízení. Žalobce dodal, že tím, že bylo správní řízení před ÚOHS zastaveno bez udělení jakékoliv sankce žalobci, bylo tak z procesního hlediska v plném rozsahu vyhověno žalobci.

Žalobce proto neměl důvod ani procesní možnost se proti tomuto rozhodnutí odvolat či namítat nesprávnost odůvodnění, které bez dalšího přejal správce daně. Žalobce tak rozporuje postup správce daně dle § 99 odst. 1 daňového řádu.

9. Žalobce namítl, že ke dni projednání zprávy o daňové kontrole, nebyly součástí spisového materiálu kompletní podmínky poskytnuté dotace. Vzhledem k tomu nebylo možno konstatovat jejich porušení, když nemohly být posouzeny v jejich kompletním znění. Tuto skutečnost pak žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyvrátil.
10. Žalobce rovněž namítl, že primární chyba spočívala v nevyhloučení dodavatele TECHNISERV IT, spol. s r.o. pro nesplnění kvalifikace, a tedy následné hodnocení dané nabídky je pouhým důsledkem této chyby a žalobce je tedy trestán dvakrát za totéž. V případě kdy by byl dodavatel TECHNISERV IT, spol. s r.o. řádně vyloučen, k hodnocení nabídek by poté v souladu s ustanovením § 79 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách vůbec nedošlo.
11. Žalobce dále namítl, že žalovaný nerozlišoval mezi porušením zákona s vlivem na výsledek zadávacího řízení, porušením zákona s potenciálním vlivem na výsledek zadávacího řízení a porušením zákona bez vlivu na výsledek. Žalobce odkázal na princip *in dubio pro libertate*, nálezn Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006-155, publikovaný pod č. 1778/2009 Sb. NSS, dle kterých, když je k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do základního práva či svobody (v oblasti daňového práva tedy do majetkové sféry jednotlivce).
12. Závěrem pak žalobce namítl porušení principu proporcionality sankčního odvodu. Porušení zákona či dotačních podmínek ze strany žalobce (nevyhloučení dodavatele, se kterým nebyla uzavřena realizační smlouva) nemohlo mít reálně ani potenciální vliv na výsledek zadávacího řízení či účel využití dotačních prostředků a uložená sankce za hypotetickou rovinu se žalobci jeví jako neúměrně vysoká.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že námitku ohledně nevypořádání odvolacích námitek považuje za nedůvodnou – odvolací námitky mohou být vypořádány i implicitně, pokud nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí. K tomu odkázal žalovaný na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 6. 2015, č. j. 52 Af 7/2015-107. Nadto pak žalovaný zdůrazňuje, že žalobce danou námitku vznáší toliko v obecné rovině, když neuvádí žádné konkrétní odvolací námitky, které by měly být žalovaným opomenuty.
14. Žalovaný se neztotožňuje ani s námitkou, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda bylo z pohledu žalovaného dosaženo účelu dotace a žalobci je tedy vytýkáno pouze nedodržení podmínek stanovených Rozhodnutím o poskytnutí dotace. V posuzovaném případě je žalobci vytýkáno, že nedodržel část III bod 2. písm. a) Rozhodnutí o poskytnutí dotace, čímž došlo k neoprávněnému použití poskytnutých peněžních prostředků, což vedlo k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2007, č. j. 9 Afs 113/2007-63.

15. K námitce týkající se správcem daně použité citace ze zrušeného rozhodnutí ÚOHS posuzované v celém jejím kontextu, v jakém byla použita, lze konstatovat, že se ve své podstatě jedná o obecnou formulaci týkající se podstatné fáze hodnocení nabídek, v něm vyslovený názor ÚOHS má obecnou platnost, a jako takový není vázán pouze na toto zrušené rozhodnutí. V daných konsekvencích byl použit i správcem daně v rámci správní úvahy uplatněné ve zprávě o daňové kontrole. Naopak je zcela zřejmé, že správcem daně bylo jednoznačně deklarováno, že v souladu s ustanovením § 99 odst. 1 daňového řádu posuzoval jednání odvolatele výhradně podle druhého rozhodnutí ÚOHS, jímž bylo řízení zastaveno, a jež je pravomocné.
16. K námitce žalobce, že správce daně nedisponoval při projednání zprávy kompletním spisovým materiálem, resp. kompletním Rozhodnutím o poskytnutí dotace, žalovaný uvádí, že tato je nedůvodná. Po zhodnocení předloženého spisového materiálu má žalovaný za to, že správce daně v rámci vedeného daňového řízení vycházel z platného a kompletního znění Rozhodnutí o poskytnutí dotace a řešenou problematiku posuzoval v kontextu relevantního znění zákona o veřejných zakázkách, ostatně ani žalobce neuvádí, která část Rozhodnutí o poskytnutí dotace by měla ve spisovém materiálu chybět.
17. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou žalobce, že by byl trestán dvakrát za totéž, když je mu jednak vytýkáno, že nevyloučil uchazeče o veřejnou zakázku v důsledku nesplnění kvalifikačních předpokladů, tak i to, že provedl hodnocení nabídek nesprávným způsobem, jelikož k provedení hodnocení nabídek došlo právě v důsledku nevyloučení jednoho z uchazečů. Žalobce se dopustil dvou porušení zákona o veřejných zakázkách a žalovaný nesouhlasí s žalobcem, že mezi těmito je vazba příčinné souvislosti; ostatně žalobce mohl nabídky posoudit také v souladu se zadávací dokumentací i v případě nevyloučení daného uchazeče.
18. K námitce, že účelu dotace bylo dosaženo, a pochybení žalobce neměla vliv na výsledek zadávacího řízení, a tedy žalobci neměl být vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně, žalovaný uvádí, že tato je nedůvodná. Žalovaný je toho názoru, že nelze předmětná pochybení posoudit jako pochybení marginálního či administrativního charakteru, jak se domnívá žalobce. Na dané okolnosti nemůže změnit nic skutečnost, že účelu dotace bylo dosaženo, protože tohoto účelu bylo dosaženo postupem, při němž došlo k porušení závazné podmínky stanovené Rozhodnutím o poskytnutí dotace ze dne 3. 3.2011, č. j. MV-4328-4/OPF-2011, tedy podmínky, že žalobce bude postupovat v souladu se zákonem o veřejných zakázkách. Žalovaný připomněl, že žalobce opakovaně zcela opomíjí prokázaná porušení zákona o veřejných zakázkách, přičemž zdůrazňuje, že i přes tato zjištěná porušení byl vybrán uchazeč, jenž by byl vybrán i v případě, pokud by ze strany žalobce nedošlo k předmětným pochybením. Daný názor žalobce není zpochybňován a správce daně i žalovaný jsou ve shodě, že v tomto řešeném případě zjištěná porušení zákona o veřejných zakázkách podstatně neovlivnila výběr nejvhodnější nabídky. Dle názoru žalovaného nelze skutečnost, že v důsledku uvedeného jednání došlo žalobcem k porušení povinností stanovených zákonem o veřejných zakázkách, odůvodňovat okolností, že uchazeč, jehož nabídka nebyla vyřazena, ač vyřazena být měla, nebyl vybrán jako vybraný uchazeč, a nebyla s ním uzavřena smlouva. Žalovaný je toho názoru, že k dané okolnosti může být přihlédnuto teprve v rámci stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Ve zbytku odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí. Žalovaný s ohledem na uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

19. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
20. Předně se soud zabýval žalobní námitkou o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, respektive nevypořádání veškerých námitek žalobce. Napadené rozhodnutí je dle soudu srozumitelné a ve sporných otázkách dostatečně odůvodněné. Žalovaný reagoval na všechny podstatné aspekty projednávané věci a relevantní námitky, které ve správním řízení žalobce vznesl. Napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné, a to ať už z důvodu nesrozumitelnosti, zmatečnosti nebo pro nedostatek důvodů.
21. Dále je třeba zodpovědět otázku, zda vůbec mohl správní orgán prvního stupně vydat rozhodnutí dle § 99 odst. 1 daňového řádu na základě rozhodnutí ÚOHS, kterým bylo řízení zastaveno.
22. Dle § 99 odst. 1 daňového řádu „[v]yskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám. Může také dát podnět příslušnému orgánu veřejné moci k zahájení řízení nebo vyzvat daňový subjekt, popřípadě jinou osobu zúčastněnou na správě daní, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správce daně určí.“
23. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že vázanost správce daně se vztahuje na otázku, o níž bylo rozhodnuto jiným orgánem veřejné moci autoritativně a pravomocně. Vázanost rozhodnutím jiného orgánu veřejné moci tedy nastává pouze v případě, že toto rozhodnutí existuje a pravomocné (srov. Baxa, J. § 99 [Předběžná otázka]. In: Baxa, J., Dráb, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žiškova, M. Daňový řád: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. Dostupný v systému ASPI pod ASPI ID: KO280_2009CZ).
24. V nyní posuzované věci bylo předběžnou otázkou, zda došlo žalobcem k porušení zákona o veřejných zakázkách, a tím následně k porušení podmínek o poskytnutí dotace. Správce daně vycházel ve zprávě o daňové kontrole z „druhého rozhodnutí“ ÚOHS, kterým bylo zastaveno řízení o přestupku. Ve výroku tohoto rozhodnutí ze dne 2. 2. 2016, č. j. ÚOHS-S0891/2015/VZ-03907/2016/511/JNv, ÚOHS konstatuje: „*Správní řízení vedené pod sp. zn. S0891/2015/VZ ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů zadavatelem – město Kyjov [...] – tím, že při zadávání veřejné zakázky ‚Technologické centrum, elektronická spisová služba a vnitřní integrace obce s rozšířenou působností‘ zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení zahájeném dne 22. 11. 2010 odesláním výzvy k podání nabídek a k prokázání splnění kvalifikace ze dne 22. 11. 2010, nedodržel postup stanovený v § 79 odst. 1 citovaného zákona v návaznosti na § 6 citovaného zákona, když při hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího kritéria ‚Technická úroveň nabízeného plnění (řešení)‘ hodnotil nabídky jiným způsobem, než jaký stanovil v čl. 9 ‚Způsob hodnocení nabídek‘ zadávací dokumentace, když z dokumentu ‚Hodnocení nabídek‘ ze dne 17. 12. 2010 vyplývá, že v rámci dílčího hodnotícího kritéria ‚Technická úroveň nabízeného plnění (řešení)‘ hodnotil ve vztahu k částem předmětu plnění ‚zřízení technologického centra obce s rozšířenou působností Kyjov, včetně vytvoření podmínek pro zajištění povinných služeb‘, ‚pořízení spisové služby pro ORP Kyjov a*

obce v územním obvodu Kyjov a „vnitřní integrace Městského Úřadu Kyjov“ splnění jednotlivých konkrétních parametrů nabízeného plnění prostřednictvím přidělování počtu bodů v rámci stanoveného maximálního rozmezí, přičemž i přidělování celkového souhrnného počtu bodů za všechny parametry v rámci každé uvedené části předmětu plnění probíhalo v rámci stanoveného maximálního rozmezí, přičemž tento způsob hodnocení nabídek neodpovídá způsobu hodnocení stanovenému v čl. 9 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace, čímž současně nedodržel zásadu transparentnosti, přičemž tento postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel dne 10. 1. 2011 uzavřel s vybraným uchazečem – NETPROSYS, s. r. o. [...] – smlouvu na plnění veřejné zakázky **se** podle § 117a písm. d) citovaného **zastavuje**, neboť v řízení zahájeném z moci úřední nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 120 citovaného zákona.“ (pozn.: zvýraznění původní)

25. Rozhodnutí ÚOHS ze dne 2. 2. 2016, č. j. ÚOHS-S0891/2015/VZ-03907/2016/511/JNv, formálně splňuje všechny výše uvedené požadavky – existuje, je závazné a pravomocné. Správní orgán prvního stupně obecně vzato mohl postupovat tak, že by vycházel z rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o správním deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, neboť takové rozhodnutí je v řízení o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně, které spočívá v porušení zákona o veřejných zakázkách, závazným rozhodnutím o předběžné otázce ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2018, č. j. 48 Af 9/2016-67).
26. V dané věci je však třeba přihlédnout také k jejím specifikům. O porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže ÚOHS nerozhodl ve výroku svého rozhodnutí (ve výroku řízení ve věci možného spáchání správního deliktu zastavil), nýbrž o porušení zákona, které nedosáhlo intenzity naplnění skutkové podstaty příslušného správního deliktu (resp. o tom, že žalobcovo jednání nenaplnilo jednu ze tří podmínek nutných k naplnění předmětné skutkové podstaty), hovořil v odůvodnění rozhodnutí (viz zejména bod 52. daného rozhodnutí ÚOHS). V takové situaci nebylo možné jen bez dalšího odkázat na toto rozhodnutí a deklarovat tak postup dle § 99 daňového řádu.
27. V tomto směru soud odkazuje analogicky na judikaturní a doktrinální závěry týkající se obdobné problematiky v rámci řízení před civilními soudy. Dle § 135 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád platí, že „[s]oud je vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo je spáchal, jakož i rozhodnutím o osobním stavu; soud však není vázán rozhodnutím v blokovém řízení.“ K tomu komentářová literatura, s oporou v judikatuře uvádí, že nálezný Ústavního soudu z 8. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1424/09 „uvedené pravidlo dále rozvádí takto: „Soud je vázán pouze výrokem, a nikoli odůvodněním odsuzujícího trestního rozsudku. Z výroku o vině je pak nutno vycházet jako z celku a brát v úvahu jeho právní i skutkovou část s tím, že řeší naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu konkrétním jednáním pachatele. Rozsah vázanosti civilního soudu rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, je tedy dán tím, do jaké míry jsou znaky skutkové podstaty trestného činu zároveň okolnostmi významnými pro rozhodnutí soudu v civilním řízení, kupř. pro rozhodnutí o náhradě škody. Výrokem odsuzujícího trestního rozsudku tedy může být pro civilní řízení závazně určena především otázka zaviněného protiprávního jednání určitého pachatele, ale - za předpokladu, že způsobení škody je znakem skutkové podstaty trestného činu - též otázky vzniku škody a příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním a škodou.“ [...] Jinými výroky obsaženými v pravomocném odsuzujícím trestním

rozsudku civilní soud vázán není. [...] Civilní soud není vázán ani odůvodněním rozhodnutí soudu v trestním řízení, zejména pokud jde o posouzení občanskoprávní odpovědnosti za způsobenou škodu (R 58/66). Pokud však trestní rozsudek obsahuje výrok pravomocně přiznávající nárok na náhradu škody v adhezním řízení, pak je tím pro civilní řízení v tom rozsahu, v jakém bylo o náhradě škody rozhodnuto, dána překážka věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 159a odst. 4 o. s. ř. (R 22/79). [...] V civilním řízení soudním není soud vázán ani zprošťujícím rozsudkem vydaným v trestním řízení. Zprošťující rozhodnutí nemůže založit vázanost výrokem o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, protože v takovém rozhodnutí nejsou tyto otázky řešeny a výrokem trestního soudu pravomocně určeny (R 58/66). Důvod, proč se v tomto případě vázanost neuplatní, spočívá ve vztahu soukromoprávního a trestněprávního zavinění: fakt, že určité jednání není zaviněným protiprávním jednáním z hlediska trestního zákona, neznamená, že nebude civilním deliktem, s nímž se bude pojít náhrada škody (k tomu srov. Winterová: Prejudiciální otázka v občanskoprávním řízení, s. 94 a 95)“ (Lavický, P. [§ 135 (Prejudiciální otázky)] In: David, L. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2009, dostupný v systému ASPI pod ASPI ID: KO99_1963CZ).

28. S citovanými závěry se soud ztotožňuje. V dané věci tedy mohl být žalovaný vázán pouze výrokem rozhodnutí ÚOHS, a to v tom smyslu, že řízení bylo zastaveno v souvislosti s tím, že vytýkané jednání nenaplnilo znaky skutkové podstaty správního deliktu, pro které bylo řízení zahájeno; nebyla zde dána vázanost odůvodněním rozhodnutí ÚOHS, *nota bene* odůvodněním „zprošťujícího“ rozhodnutí. Striktně vzato tedy žalovaný nebyl rozhodnutím ÚOHS ze dne 2. 2. 2016 vázán. Předběžně lze přitom poznamenat, že ve svém tvrzení o tom, že je daným rozhodnutím ÚOHS vázán, není žalovaný zcela konzistentní či důsledný, neboť se jasně nevypořádává s konstatováním ÚOHS v bode 52. daného rozhodnutí, dle kterého nebyla splněna podmínka spočívající v tom, že „postup zadavatele podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky“.
29. Krajský soud v Brně však konstatuje, že dle jeho názoru přesto mohl žalovaný z rozhodnutí ÚOHS ze dne 2. 2. 2016 „vycházet“, pakliže důvody předmětného rozhodnutí převzal do (odůvodnění) svého rozhodnutí, s těmi se ztotožnil a lze je, i s přihlédnutím k obsahu správního spisu, považovat za správné. (Pouze na okraj soud poznamenává, že naopak nelze bezezbytku přisvědčit námitce žalobce, že z procesního hlediska bylo žalobci v řízení před ÚOHS v plném rozsahu vyhověno, a proto neměl důvod ani procesní možnost se proti tomuto rozhodnutí odvolat či namítat nesprávnost odůvodnění. Žalobce měl možnost podat proti rozhodnutí ÚOHS rozklad k předsedovi ÚOHS, o čemž byl v rozhodnutí řádně poučen. Soud však uznává, že se z praktického hlediska jedná spíše o hypotetickou variantu.)
30. V návaznosti na výše uvedené se tak soud domnívá, že se s nastolenými otázkami žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal. Zde je možné odkázat především na body [53] a [54] napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný vyslovuje k tomu, jak probíhalo hodnocení nabídek, v čem lze spatřovat vadnost tohoto hodnocení a jaký mohl být vliv daného pochybení na výběr nejvhodnější nabídky (nešlo tedy jen o „holý“ odkaz na rozhodnutí ÚOHS ze dne 2. 2. 2016). K těmto závěrům žalovaného se soud vyjadřuje níže.
31. Ani námitku žalobce, že ke dni projednání zprávy o daňové kontrole, nebyly součástí spisového materiálu kompletní podmínky poskytnuté dotace, a tudíž nebylo možno konstatovat jejich porušení, když nemohly být posouzeny v jejich kompletním znění, nemá soud za důvodnou. Ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že správní orgán prvního

stupně posuzoval zjištěná pochybení žalobce dle podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace, když uvedl, že v části 4. písm. c) zprávy o daňové kontrole, že „došlo k porušení povinnosti příjemce dotace stanovené v Podmínkách Rozhodnutí o poskytnutí dotace, části III bodu 2. a), dle kterého je příjemce povinen při realizaci projektu uskutečňovat zadávání veřejných zakázek v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění platném v době zadávání zakázky.“. V tomto smyslu správní spis obsahuje rozhodné podklady, které spočívají zejména v Podmínkách Rozhodnutí o poskytnutí dotace. Žalobce přitom neprezentoval žádný podklad, z něhož by vyplývalo, že podmínky poskytnuté dotace byly dodrženy.

32. Soud ve vazbě na závěry vyslovené v předchozím odstavci nemá za spornou otázku, zda došlo k porušení zákona o veřejných zakázkách, tuto skutečnost žalobce v žalobě také nepopírá (reálně tak popírá prakticky jen to, zda mohla mít předmětná porušení zákona vliv na výběr nejvhodnější nabídky). Spornou tak zůstává otázka, zda došlo porušením zákona o veřejných zakázkách k porušení Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace a tím k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel neoprávněným použitím peněžních prostředků, a to za situace, kdy bylo dosaženo účelu dotace. A dále zda je výše sankčního odvodu stanovena na základě principu proporcionality.
33. Část III bod 2. písm. a) Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace stanoví, že „při realizaci projektu uskutečňovat zadávání zakázek v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů“.
34. Část IV bod 2. Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace praví: „[j]estliže bude po vyplacení dotace zjištěno porušení nebo nesplnění dále uvedených povinností vyplývajících z Rozhodnutí o poskytnutí dotace a Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace, bude to považováno za porušení rozpočtové kázně podle § 44 a násl. zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů.“
35. Část IV bod 3. písm. a) Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace stanoví, že „při nesplnění podmínek uvedených v části III, na které je poskytnutí dotace vázáno pod bodem 2 a), bude odvod za porušení rozpočtové kázně činit procento z celkové částky vyplacené dotace, které se rovná poměru finanční hodnoty zakázky, u níž k porušení podmínky došlo, k celkové částce dotace“.
36. Dle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel se rozumí: „neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty“.
37. Dále § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel praví, že „[p]orušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití nebo zadržetí peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.“.
38. Následně dle § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel činí odvod za porušení rozpočtové kázně: „v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.“
39. Judikatura Nejvyššího správního soudu nebyla jednotná v otázce zohlednění naplnění účelu dotace a závažnosti porušení podmínek poskytnutí dotace při posouzení porušení

rozpočtové kázně, o čemž svědčí i rozhodnutí, na která odkazují žalobce i žalovaný. Názorové linie sjednotil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, publikovaném pod č. 3854/2019 Sb. NSS, kde vyslovil názor, že nelze akceptovat názor, že proporcionalitu je třeba uvažovat již při určování, zda došlo k porušení rozpočtové kázně. Tedy, i pokud bylo pochybení pouze formálního charakteru a nemá vliv na účel, který je poskytnutím dotace sledován, jde o porušení rozpočtové kázně, bez ohledu na dosažení účelu dotace. Každé porušení dotačních podmínek zakládá porušení rozpočtové kázně dle § 3 písm. e) s § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel, pokud v rozhodnutí o poskytnutí dotace není toto porušení dotačních podmínek vymezeno jako to, jehož nedodržení není neoprávněným požitím peněžních prostředků dle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel [na okraj lze poznamenat, že Nejvyšší správní soud se v citovaném usnesení vyslovil k § 3 písm. e), § 44 odst. 1 písm. b), § 44a odst. 4 rozpočtových pravidel ve znění účinném do 29. 12. 2011, tedy ve znění, které lze v podstatě považovat za relevantní i v nynější věci). Nejvyšší správní soud zastává názor, že poskytnutí dotace je dobrodiním ze strany státu, může tedy svázat příjemce dotace přísnými podmínkami.

40. Zjednodušené podlimitní řízení na veřejnou zakázku „*Technologické centrum, elektronická spisová služba a vnitřní integrace úřadu*“ zadávanou žalobcem představovala veřejnou zakázku spadající do režimu zákona o veřejných zakázkách. Porušení tohoto zákona tedy dle části III bod 2. písm. a) Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace představuje i porušení těchto podmínek, a dle části IV bod 2. Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace i porušení rozpočtové kázně podle § 44 rozpočtových pravidel.
41. V návaznosti na výše uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nemůže Krajský soud v Brně přisvědčit argumentaci žalobce, že nelze přistoupit k tvrzení, že by nevyhloučením uchazeče, se kterým nebyla uzavřena realizační smlouva, mělo dojít k porušení pravidel z pohledu využití dotačních prostředků. Jelikož má soud nevyhloučení nabídky, která nesplňovala kvalifikační podmínky, za prokázané porušení zákona o veřejných zakázkách, jde rovněž i porušení Podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace. Soud tak nemůže přisvědčit ani námitce týkající se zohlednění naplnění účelu dotace při posuzování porušení rozpočtové kázně. Dosažení účelu dotace a hodnocení potencionálního vlivu porušení zákona o veřejných zakázkách na výsledek zadávacího řízení je třeba zohlednit až při rozhodování o výši odvodu za porušení rozpočtové kázně.
42. Námitka žalobce, že žalovaný nerozlišoval mezi porušením zákona s vlivem na výsledek zadávacího řízení, porušením zákona s potenciálním vlivem na výsledek zadávacího řízení a porušením zákona bez vlivu na výsledek, je s přihlédnutím k výše uvedenému také nedůvodná. Zejména pak je tomu tak proto, že otázka vlivu na výsledek zadávacího řízení má místo z hlediska stanovení výše odvodu, nikoli z hlediska samotného porušení rozpočtové kázně; přitom s hodnocením žalovaného, jak již bylo řečeno, se soud ztotožňuje. Z uvedeného rovněž vyplývá, že zde není více výkladů veřejnoprávní normy, tudíž není na místě aplikace principu *in dubio pro libertate*.
43. Soud nesouhlasí ani s námitkou, že by žalobce byl trestán dvakrát za totéž, když je mu vytýkáno, že nevyhloučil uchazeče o veřejnou zakázku v důsledku nesplnění kvalifikačních předpokladů, tak i to, že provedl hodnocení nabídek nesprávným způsobem, jelikož k provedení hodnocení nabídek došlo právě v důsledku nevyhloučení jednoho z uchazečů. Jak vyplynulo jak z rozhodnutí ÚOHS, tak z rozhodnutí žalovaného, žalobce při hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího kritéria „Technická úroveň nabízeného

plnění (řešení)“ hodnotil nabídky jiným způsobem, než jaký stanovil v čl. 9 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace, když z dokumentu „Hodnocení nabídek“ ze dne 17. 12. 2010 vyplývá, že v rámci dílčího hodnotícího kritéria „Technická úroveň nabízeného plnění (řešení)“ hodnotil ve vztahu k částem předmětu plnění „zřízení technologického centra obce s rozšířenou působností Kyjov, včetně vytvoření podmínek pro zajištění povinných služeb“, „pořízení spisové služby pro ORP Kyjov a obce v územním obvodu Kyjov“ a „vnitřní integrace Městského Úřadu Kyjov“ splnění jednotlivých konkrétních parametrů nabízeného plnění prostřednictvím přidělování počtu bodů v rámci stanoveného maximálního rozmezí, přičemž i přidělování celkového souhrnného počtu bodů za všechny parametry v rámci každé uvedené části předmětu plnění probíhalo v rámci stanoveného maximálního rozmezí, přičemž tento způsob hodnocení nabídek neodpovídal způsobu hodnocení stanovenému v čl. 9 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace. Dle žalovaného tím žalobce současně nedodržel zásadu transparentnosti, přičemž tento jeho postup mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky (k tomu viz rozhodnutí ÚOHS ze dne 2. 2. 2016, č. j. ÚOHS-S0891/2015/VZ-03907/2016/511/JNv, resp. body [53] a [54] rozhodnutí žalovaného). Po skutkové stránce přitom žalobce tyto skutečnosti v podstatě nerozporuje. Soud sice souhlasí s tvrzením žalobce, že kdyby došlo k vyloučení uchazeče v souladu se zákonem o veřejných zakázkách, tak by k hodnocení nabídek vůbec nedošlo, to ale nic nemění na skutečnosti, že když k hodnocení nabídek došlo, měl žalobce postupovat v souladu se zadávací dokumentací a zákonem o veřejných zakázkách. Pokud tomu tak nebylo, porušil zákon o veřejných zakázkách a v něm obsaženou zásadu transparentnosti.

44. Správní orgán prvního stupně přihlédl (ve zprávě o daňové kontrole č. j. 2904097/16/3000-31474-709070, projednané dne 3. 8. 2017; viz zejména s. 11) při konstatování o budoucím stanovení výše sankčního odvodu k závažnosti pochybení žalobce při hodnocení nabídek, což považoval za závažné pochybení. V případě druhého pochybení – nevyřazení nabídky, která nesplňovala kvalifikaci – dospěl správce daně k závěru, že toto pochybení podstatně neovlivnilo výběr nejvhodnější nabídky. Dále posoudil správní orgán prvního stupně vliv uvedených porušení povinností žalobce na splnění účelu poskytnuté dotace. Správní orgán prvního stupně dále postupoval dle čl. I bod 10 a 11 přílohy Pokynu GFŘ-D-27 pro stanovení odvodů za porušení rozpočtové kázně v souladu se zásadou proporcionality. Článek I bod 10 přílohy Pokynu GFŘ-D-27 stanoví za pochybení zadavatele, která mohla mít vliv na výsledek výběrového řízení (mj. porušení zásady transparentnosti, neuvedení kvalifikačních předpokladů či hodnotících kritérií v požadovaném rozsahu nebo jejich změna v průběhu řízení či nevyloučení uchazeče, který měl být vyloučen) odvod ve výši 25 % až 50 % z částky použité na financování předmětné veřejné zakázky s možností snížení až na 5 %. Ačkoliv Pokyn Generálního finančního ředitelství není obecně závazným právním předpisem, je „závazný“ pro správní orgány finanční správy rozhodující o odvodech za porušení rozpočtové kázně, a poskytuje „návod“ pro stanovení výše odvodu v souladu se zásadou proporcionality. Správní orgán prvního stupně posoudil, že pochybení žalobce mohla mít vliv na výsledek výběrového řízení, stanovil tak výši budoucího odvodu v souladu s uvedeným čl. I bod 10 přílohy Pokynu GFŘ-D-27. Správní orgán prvního stupně vzal v úvahu i naplnění účelu dotace a uložil sankční odvod v nejnižší Pokynem uváděné výši 5 %.
45. Shora uvedené závěry pak převzal i žalovaný ve svém rozhodnutí (body [63] a násl.). S danými závěry soud souhlasí, přičemž konstatuje, že žalovaný v bodě [65] svého

rozhodnutí zmínil, proč nelze předmětná žalobcova pochybení považovat za marginální, vyslovil se k uplatnění principu proporcionality (bod [66]), zohlednil vícenásobné porušení zákona, i to, že s nesprávně nevyřazeným uchazečem žalobce smlouvu neuzavřel (bod [67]) a vyslovil se k výši sankce z pohledu interpretace čl. I bodu 10 a 11 přílohy Pokynu GŘ-D-27 (body [69] až [71]).

46. Jak již bylo řečeno, žalobce nepopírá, že se dopustil pochybení, když nevyločil dodavatele TECHNISERV IT, spol. s r.o. pro nesplnění kvalifikace (viz bod [52] rozhodnutí žalovaného). V podstatě ani nepopírá, že i jeho nabídku hodnotil, a to postupem, který nebyl v plném souladu s tím, jak byl předem vymezen v zadávací dokumentaci (blíže bod [53] rozhodnutí žalovaného a body 34. až 41. a bod 52. rozhodnutí ÚOHS ze dne 2. 2. 2016). To, že tato žalobcova pochybení mohla mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky, dovozuje soud jednak z toho, že do fáze hodnocení nabídek byl jednak připuštěn subjekt, který měl být vyloučen (teoreticky se tedy mohl následně stát vybraných uchazečem), a jednak z toho, že hodnocení nabídek způsobem, jaký žalobce zvolil, mohl rovněž vést k „vítězství“ tohoto nesprávně nevyločeného uchazeče, resp. k tomu, že by se nakonec stal vybraným uchazečem (v podrobnostech bod [54] rozhodnutí žalovaného). Přitom z hlediska potenciálního vlivu na výsledek zadávacího řízení je nedůležité, že s nesprávně nevyločeným uchazečem nebyla smlouva uzavřena, neboť to nemohl žalobce *ex ante* vědět a nebylo vyloučeno, že by uzavřel smlouvu se subjektem, s nímž by to dle zadávací dokumentace nebylo možné, a následně by mu byly vyplaceny dotační prostředky. Mimochodem stanovisko, že „*netransparentní hodnocení nabídek*“ mělo sice „omezený“, ale přece jen „*dopad na udělení zakázky*“, konstatovala Evropská komise v závěrečné zprávě o auditu – Modul 4, Audit č. 2013/CZ/REGIO/C4/1332/1, která je součástí správního spisu.
47. Ostatně skutečnost, že nevyločení uchazeče, který měl být vyloučen, je třeba považovat za pochybení zadavatele, které mohlo mít vliv na výsledek výběrového řízení, vyplývá i z čl. I bodu 10 přílohy Pokynu GŘ-D-27 [„*ostatní výše neuvedená pochybení zadavatele, která mohla mít vliv na výsledek výběrového řízení (např. porušení zásady transparentnosti, rovného zacházení a nediskriminace; nezákonné příp. diskriminační kvalifikační předpoklady či hodnotící kritéria; neuvedení kvalifikačních předpokladů či hodnotících kritérií v požadovaném rozsahu nebo jejich změna v průběhu řízení; změna zadávacích podmínek v průběhu řízení; nevyločení uchazeče, který měl být vyloučen; uzavření smlouvy s uchazečem, který měl být vyloučen)*“]. Toto ustanovení cituje žalobce např. ve svém odvolání ze dne 16. 9. 2017 a o jeho znění není mezi stranami sporu.
48. Soud zde dodává, že podaný výklad podporuje také pozdější změna rozpočtových pravidel, a to zákonem č. 465/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Ten s účinností od 29. 12. 2011 „vnesl“ do rozpočtových pravidel ustanovení § 44 odst. 1 písm. j), dle kterého je porušením rozpočtové kázně „*porušení povinnosti stanovené právním předpisem, rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, které přímo souvisí s účelem, na který byla dotace nebo návratná finanční výpomoc poskytnuta a ke kterému došlo před přijetím peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv a které trvá v okamžiku přijetí prostředků na účet příjemce; prvním dnem porušení rozpočtové kázně je den jejich přijetí příjemcem*“. Jak uvádí důvodová zpráva k tomuto zákonu, tímto ustanovením byly jen

vyjasněny dřívější výkladové problémy, kdy podstata věci zůstala stejná: „Z hlediska sledování řádného použití peněžních prostředků poskytnutých z peněžních prostředků státu není podstatné, zda k porušení povinnosti příjemcem dojde až po poskytnutí prostředků na sledovaný účel, či zda k porušení dojde již před poskytnutím, přičemž toto porušení je zjištěno příslušným kontrolním orgánem až po přijetí prostředků příjemcem. Dále je jednoznačně definován okamžik vzniku povinnosti odvodu. Tímto ustanovením dochází k odstranění dosavadní nejednoznačnosti možnosti aplikace institutu porušení rozpočtové kázně v případech financování, kdy jsou příjemci na základě jeho žádosti propláceny výdaje již dříve jím vynaložené z jeho vlastních prostředků (tzv. *ex-post dotace*).“ Nyní rozebíranou situaci lze považovat za obdobnou, jakou řešilo citované ustanovení, a bylo tak mj. nerozhodné, zda a že k pochybení došlo již před vydáním Rozhodnutí o poskytnutí dotace č. j. MV-4328-4/OPF-2011 ze dne 3. 3. 2011 a vyplacením dotačních prostředků na účet.

49. Soud tak má z výše uvedeného za to, že správní orgán prvního stupně, stejně tak jako žalovaný, dodržel princip proporcionality při stanovení výše sankčního odvodu. Správní orgány postupovaly správně, když zvážily, zda je důvod k odvodu pouze ve výši odpovídající závažnosti a významu porušené povinnosti, a to ve shodě s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, či žalobcem uváděným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46, a stanovenou výši rovněž řádně odůvodnil.
50. Pro úplnost pak soud dodává, jak již avizoval, že žalovaný na jednu stranu deklaroval svou vázanost (odůvodněním) rozhodnutí ÚOHS ze dne 2. 2. 2016, na druhou stranu se však zcela výslovně nevypořádal s tím, že dle bodu 52. tohoto rozhodnutí (v souvislosti s tím, že žalobce hodnotil nabídky nesprávným způsobem), ÚOHS konstatoval, že „[n]ení [...] splněna jedna ze tří podmínek nutných k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona a to, že postup zadavatele podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.“. Tato skutečnost může budít zdání nekonzistentnosti rozhodnutí žalovaného, nelze ji však považovat za pochybení, které by způsobovalo nezákonnost nyní přezkoumávaného rozhodnutí. Žalovaný totiž vysvětlil rozdíl mezi správním deliktem dle zákona o veřejných zakázkách a porušením rozpočtové kázně dle rozpočtových pravidel (body [44] a [45] jeho rozhodnutí). Ten ve zkratce spočívá v tom, že v případě zmíněného správního deliktu (přestupku) se musí jednat o kvalifikovaná porušení zákona o veřejných zakázkách [viz také slovo „podstatně“ v § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách], kdežto v případě porušení rozpočtové kázně se může jednat o jakékoli porušení zákona o veřejných zakázkách (v kontextu nynějšího případu). S úvahami o takovémto „méně kvalifikovaném“ porušení zákona o jeho vlivu na výsledek zadávacího řízení, jak je žalovaný podal v bodě [54] svého rozhodnutí, se soud ztotožňuje a přezkoumávané rozhodnutí tak považuje za zákonné.

V. Závěr a náklady řízení

51. Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
52. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch

neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu